

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7To/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324010867
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2324010867.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovanej A. B., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. d), ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 29.09.2025 pod sp. zn. 1T/50/2024, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 05.02.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX v C.,
bytom: D., E. F. XXX/X,

u k l a d á:

Podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len " Trestného zákona") s poukazom na § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 5 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovanú vinnou zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 3 písm. f) Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len „ Trestného zákona“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona , na tom skutkovom základe, že

obvinená dňa 01.05.2024 v meste D., na G. E., na chodníku pred rodinným domom s popisným číslom XXX/XX, po predchádzajúcej vzájomnej komunikácii s poškodeným H. H., narodeným XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, D., využila jeho dôverčivosť a vyšší vek, neočakávajúc z jeho strany žiaden odpor, a uviedla mu, že má zle zapnutú retiazku, ktorú mu pomôže riadne zapnúť, načo mu následne zvesila z krku zlatú retiazku so zlatým príveskom v tvare kríža o veľkosti približne 3 cm s vyobrazením Ježiša na čelnej strane z bieleho kovu celkovo v hodnote 400,00 Eur, s ktorou následne utiekla z miesta,

smerom k železničnej stanici, čím spôsobila poškodenému H. H., XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, D., odcudzením vecí škodu vo výške 400 Eur.

Za túto trestnú činnosť uložil okresný súd obžalovanej podľa § 212 ods. 3, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len „Trestného zákona“) na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona jej výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. k) Trestného zákona obžalovanej uložil v skúšobnej dobe podmieničného odsúdenia povinnosť zamestnať sa alebo sa uchádzať preukázateľne o zamestnanie.

Okresný súd svoje rozhodnutie zdôvodnil v rozsahu č.l. 148-151 spisu.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta, a to proti výroku o treste v neprospech obžalovanej, keď v písomnom zdôvodnení odvolania po konštatácii výrokovej časti rozsudku vyjadrila názor, že napadnutý rozsudok vo výroku o treste je nezákonný a nespravodlivý. Má zato, že súd sa pri ukladaní trestu dostatočne neriadil ustanoveniami § 34 a nasl. Tr. zákona.

Z ustáleného skutkového stavu je zrejmé, že obžalovaná A. B. poškodenému H. H., narodený XX.XX.XXXX, ktorý požíva status chránenej osoby vyššieho veku, odcudzila zlatú retiazku so zlatým príveskom v tvare kríža tak, že využila jeho dôverčivosť a vyšší vek, neočakávajúc z jeho strany žiaden odpor, a následne mu túto zvesila z krku a z miesta činu utiekla.

Nestotožňuje sa s názorom súdu prvého stupňa a vzhľadom na okolnosti prípadu ako aj na osobu páchatelky zastáva názor, že vhodným druhom trestu je v tomto prípade nepodmienečný trest odňatia slobody.

Trest navrhovaný prokurátorom - nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov sa vzhľadom na okolnosti prípadu okradnutie osoby vyššieho veku neočakávajúc z jej strany žiaden odpor, ako i na osobu páchatelky, ktorá už bola viackrát súdne trestaná (trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 18.01.2022, sp. zn. 2T 53/2021 i za majetkovú trestnú činnosť, konkrétne prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno g) Trestného zákona), ako i postihnutá za priestupok (61-krát), nejaví ako neprimeraný. Navrhovaný trest práve naopak považuje za primeraný, a to vzhľadom k všetkým okolnostiam spáchaného trestného činu ako i k osobe páchatelky.

Pri ukladaní trestu je potrebné vziať do úvahy samotnú osobnosť obžalovanej a charakter páchanej trestnej činnosti. Trest je právnym následkom trestného činu a musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu, pričom je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu. Účelom trestu je predovšetkým ochrana spoločnosti, individuálna ako i generálna prevencia a zabránenie opakovaniu sa danej trestnej činnosti.

Pri podmieničnom odklade výkonu trestu odňatia slobody je potrebné skúmať, či účel trestu sa dosiahne i bez jeho výkonu a trest bude pôsobiť výchovne i na ostatných členov spoločnosti. Takéto rozhodnutie sa musí opierať o náležité a všestranné zhodnotenie skutočností týkajúcich sa osoby páchatel'a, najmä jeho doterajšieho života a prostredia, v ktorom žije a pracuje, ako aj okolností prípadu a nesmie byť s týmito skutočnosťami v logickom rozpore. Na prvom mieste zákon ako rozhodujúce hľadisko uvádza osobu páchatel'a. Toto hľadisko má význam vzhľadom na dosiahnutie cieľov individuálnej prevencie. Ako druhé hľadisko uvádza okolnosti prípadu, ktoré sú zasa dôležité vzhľadom na dosiahnutie cieľov generálnej prevencie. Obidve hľadiská musí súd zhodnotiť vo vzájomnej súvislosti. Predchádzajúci život páchatel'a je potrebné skúmať v primeranej dobe pred spáchaním trestného činu, nielen v dobe, ktorá mu bezprostredne predchádzala. Takisto treba skúmať správanie páchatel'a v časovom úseku po spáchaní trestného činu až do rozhodnutia súdu. Významnou skutočnosťou je aj to, či ide o prvopáchatel'a, recidivistu alebo trestný čin spáchaný opätovne

Je potrebné si uvedomiť, že za daných okolností páchatelka spáchala trestný čin závažnejším spôsobom konania na chránenej osobe (osobe vyššieho veku), práve z dôvodu, že neočakávala zo strany poškodeného žiaden odpor. Teda konanie páchatelky je natoľko závažné, že uloženie podmieneného trestu odňatia slobody nemožno považovať za dostatočné.

Obžalovaná A. B. sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti, teda ide o páchatelku, u ktorej sa nejedná o jednorazové vybočenie z medzí zákona, ale je zrejmá jej náchylnosť k porušovaniu zákona. Minulosť obžalovanej nasvedčuje záveru o problematickej možnosti jej nápravy. Trest odňatia slobody v jej prípade tak bude plniť najmä represívnu funkciu a funkciu ochrany spoločnosti pred páchaním trestnej činnosti počas jej pobytu vo výkone trestu odňatia slobody. Obžalovaná bola zároveň priestupkovo riešená 61-krát, pričom v 3 prípadoch išlo o priestupky proti majetku. Obžalovaná bola 9 krát súdne trestaná, pričom 2 krát bola trestaná nepodmienečným trestom odňatia slobody.

Osobu obžalovanej nie je možné v žiadnom prípade považovať za páchatelku, ktorá doterajším spôsobom života preukázala, že na ochranu spoločnosti a jej nápravu nie je nevyhnutný výkon trestu odňatia slobody. Súd podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody odôvodňuje výlučne jej postojom k trestnému konaniu (oľutovala a priznala svoju vinu). Súd však vôbec nevzal do úvahy priestupkovú minulosť obžalovanej, a to napriek tomu, že uvedené v odôvodnení rozsudku uviedol. Rovnako tak opomenul skutočnosť, že obžalovaná bola 9 krát súdne trestaná a to naposledy v roku dňa 04.03.2024, a taktiež, že už bola potrestaná za trestný čin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno g) Trestného zákona, za čo jej bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 08.03.2023, sp. zn. 1T/10/2023 uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 6 mesiacov s podmieneným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní 2 roky s probačným dohľadom.

Priznanie sa páchatel'a a oľutovanie spáchania trestného činu je všeobecne poľahčujúcou okolnosťou, ktorú súd správne vzal do úvahy, avšak pri skúmaní pomeru priťažujúcich a poľahčujúcich okolností toto automaticky nezakladá dôvod na podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody. V danom prípade je potrebné skúmať aj ďalšie okolnosti ako osobu páchatel'a, jeho doterajší spôsob života a okolnosti spáchania skutku.

Vzhľadom na uvedené či už osobu páchatel'a alebo na okolnosti spáchaného trestného činu mám za to, že obžalovanej A. B. je potrebné uložiť trest prísnejší (a aj spravodlivejší), a to nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní minimálne 2 roky a 6 mesiacov. Takto uložený trest odňatia slobody bude možné považovať za taký trest, ktorý zabezpečí ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, keďže ani tresty, ktoré boli obžalovanej uložené skoršími rozhodnutiami, nemali na jej osobu prevýchovný účinok.

Súdom uložený trest považuje vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody za neprimerane mierny, v rozpore s ustanovením § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody navrhla, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd s poukazom na § 321 odsek 1 písm. d), písm. e), odsek 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a v zmysle § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom.

Obžalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu okresnej prokurátorky sa i napriek výzvy prvostupňového súdu do termínu verejného zasadnutia odvolacieho súdu bližšie písomne nevyjadřila.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupcu KP Trnava a za splnenia zákonných podmienok (§ 293 ods.5 Tr. poriadku) v neprítomnosti obžalovanej, ktorá bola o termíne verejného zasadnutia riadne upovedomená dňa 14.01.2026.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolaniu okresnej prokurátorky vyhovieť, považujúc uložený trest za neprimerane mierny pričom odvolanie doplnil v tom smere, že obžalovaná v základnom konaní podala sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, pričom na hlavnom pojednávaní zmenila svoj postoj, ktorý však následne nezdôvodnila, a preto je toho

názoru, že obžalovanej nepatrí poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, hoci učinila vyhlásenie o vine. Z uvedených dôvodov navrhol uložiť obžalovanej nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky a 6 mesiacov.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podala odvolateľka odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolanie okresnej prokurátorky je čiastočne dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že odvolací súd sa v odvolacom konaní zaoberal výlučne výrokom o treste a spôsobom jeho výkonu, keďže v danom prípade neboli splnené zákonné predpoklady na preskúmanie výroku o vine ani skutkových zistení súdu prvého stupňa. Obžalovaná na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení urobila vyhlásenie o vine, ktoré súd prvého stupňa v súlade s § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal, v dôsledku čoho sa výrok o vine stal právoplatným a nebol predmetom odvolacieho preskúmania.

Zároveň odvolanie podala výlučne prokurátorka, a to len proti výroku o treste v neprospech obžalovanej. Rozsah odvolania tak jednoznačne determinoval rozsah prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý bol viazaný obsahom a dôvodmi podaného odvolania. Keďže prokurátorka namietala výlučne primeranosť uloženého trestu a rozhodnutie o jeho podmiennečnom odklade, odvolací súd nebol oprávnený preskúmať iné výroky napadnutého rozsudku.

Za tejto procesnej situácie sa odvolací súd sústredil výhradne na posúdenie zákonnosti a spravodlivosti uloženého trestu odňatia slobody, ako aj na posúdenie správnosti rozhodnutia o spôsobe jeho výkonu, a to z hľadiska dodržania zásad ukladania trestu podľa §33a a § 34 a nasl. Trestného zákona, so zreteľom na osobu obžalovanej, povahu a závažnosť spáchaného trestného činu a účel trestu. V ostatnom rozsahu považoval napadnutý rozsudok za zákonný a správny, keďže v týchto častiach nebol napadnutý odvolaním a ani neboli zistené také vady, na ktoré by bol povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

Po preskúmaní napadnutého výroku o treste dospel odvolací súd k záveru, že trest uložený súdom prvého stupňa obžalovanej A. B. je vzhľadom na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu, ako aj na osobu obžalovanej, neprimerane mierny a v rozpore so zásadami ukladania trestu vyplývajúcimi z § 34 a nasl. Trestného zákona.

Odvolací súd sa nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade postačuje uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody. Obžalovaná sa dopustila zločinu krádeže spáchaného závažnejším spôsobom konania na chránenej osobe – osobe vyššieho veku, pričom tento status poškodeného cielene zneužila tým, že konala s vedomím, že poškodený nebude klásť odpor. Takýto spôsob konania významne zvyšuje stupeň spoločenskej škodlivosti činu a odôvodňuje prísnejší postih zo strany trestného práva.

Pri hodnotení osoby obžalovanej odvolací súd považuje za rozhodujúce, že nejde o prvopáchateľku ani o osobu, u ktorej by bolo možné hovoriť o ojedinelom vybočení z inak riadneho spôsobu života. Zo spisu vyplýva, že obžalovaná bola doposiaľ 9 x (deväťkrát) súdne trestaná, a to aj za majetkovú trestnú činnosť, pričom dvakrát jej bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Zároveň bola priestupkovo postihnutá až v 61 prípadoch, prevažne za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu a verejnemu poriadku, pričom opakovane išlo aj o priestupky proti majetku. Takto rozsiahla trestná a priestupková minulosť svedčí o dlhodobej náchylnosti obžalovanej k porušovaniu právnych noriem a výrazne znižuje prognózu jej nápravy miernejšími trestnými sankciami.

Účelom trestu je podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona nielen individuálna prevencia a náprava páchatel'a, ale aj ochrana spoločnosti a generálna prevencia. V danom prípade odvolací súd konštatuje, že doteraz uložené tresty, vrátane podmiennečných odsúdení a iných miernejších sankcií, nemali na obžalovanú dostatočný výchovný ani preventívny účinok. Za tejto situácie nemožno dôvodne očakávať, že ďalší podmiennečný trest by bol spôsobilý splniť účel trestu, keďže by fakticky popieral ochrannú a represívnu funkciu trestného práva.

Odvolací súd sa však čiastočne nestotožňuje s názorom zástupcu krajskej prokuratúry prezentovaným na verejnom zasadnutí, podľa ktorého obžalovanej nemala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona z dôvodu, že k zmene jej postoja k trestnej činnosti došlo až na hlavnom pojednávaní. Zákon nevyžaduje, aby sa páchatel priznal už v prípravnom konaní, a rozhodujúce je, že obžalovaná na hlavnom pojednávaní urobila vyhlásenie o vine, ktoré súd prvého stupňa prijal, a prejavila ľútosť nad spáchaným skutkom. Táto skutočnosť však v kontexte výrazne negatívnych osobných pomerov obžalovanej a jej predchádzajúcej delikventnej minulosti nemôže mať rozhodujúcu váhu pri úvahe o druhu a výmere trestu.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvého stupňa preceňoval význam priznania obžalovanej a naopak nedostatočne zohľadnil jej trestnú a priestupkovú minulosť, ako aj zlyhanie predchádzajúcich sankcií. Uložený podmienený trest odňatia slobody je tak v rozpore so zásadou primeranosti trestu a so zásadou individualizácie trestu.

Na druhej strane však odvolací súd nepovažuje za nevyhnutné uložiť trest v rozsahu navrhovanom prokuratúrou, teda nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a 6 mesiacov.

S prihliadnutím na priznanie obžalovanej, vrátenie odcudzenej veci bez poškodenia a absenciu použitia násilia považuje odvolací súd za primerané uplatniť postup podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona a uložiť obžalovanej mimoriadne znížený trest odňatia slobody.

Za zákonný, spravodlivý a účelu trestu plne zodpovedajúci považuje odvolací súd uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov, ktorý bol obžalovanej uložený ako trest nepodmienečný, so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Takto určená výmera trestu predstavuje primeranú reakciu trestného práva na zistenú mieru spoločenskej škodlivosti konania obžalovanej a zároveň zodpovedá zásade primeranosti trestu ako základnej zásade jeho ukladania.

Odvolací súd pri určovaní výmery trestu vychádzal z toho, že obžalovaná sa dopustila zločinu krádeže spáchaného závažnejším spôsobom konania na chránenej osobe, pričom cielene zneužila vyšší vek poškodeného a jeho dôverčivosť, a to v situácii, keď neočakávala z jeho strany žiaden odpor. Ide o konanie, ktoré sa vyznačuje zvýšeným stupňom bezohľadnosti a sociálnej nebezpečnosti, keďže smeruje proti osobám, ktoré majú byť trestným právom požívané zvýšenej ochrany. Uložený trest v trvaní 18 mesiacov tak primerane reflektuje závažnosť skutku, jeho spôsob vykonania a okolnosti, za ktorých bol spáchaný, pričom zároveň zohľadňuje aj skutočnosť, že k použitiu fyzického násilia nedošlo a odcudzená vec bola poškodenému vrátená bez poškodenia.

Pri posudzovaní osoby obžalovanej odvolací súd prihliadol na jej doterajší spôsob života, ktorý je charakterizovaný opakovaným porušovaním právnych noriem, a to nielen v rovine trestnoprávnej, ale aj priestupkovej. Dlhodobá trestná a priestupková minulosť obžalovanej, vrátane viacnásobných odsúdení a opakovaného postihu za majetkovú trestnú činnosť, odôvodňuje záver, že ide o osobu so zníženou schopnosťou rešpektovať právny poriadok a s negatívnou prognózou nápravy miernejšími sankciami. Za tejto situácie je nepodmienečný trest odňatia slobody nevyhnutný najmä z hľadiska individuálnej prevencie a ochrany spoločnosti pred ďalším páchaním trestnej činnosti.

Zaradenie obžalovanej na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia odvolací súd považuje za plne odôvodnené aj z hľadiska zákonných kritérií ustanovených v § 48 Trestného zákona. Zo spisového materiálu totiž vyplýva, že obžalovaná bola v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávaneho skutku vo výkone trestu odňatia slobody. Táto skutočnosť vylučuje jej zaradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a zároveň poukazuje na to, že ide o páchatelku, ktorá už v minulosti výkon trestu odňatia slobody absolvovala, avšak tento na ňu nemal dostatočný prevýchovný účinok. Zaradenie do stredného stupňa stráženia tak zodpovedá nielen zákonným podmienkam, ale aj potrebe zabezpečiť primeranú mieru kontroly a režimu výkonu trestu s ohľadom na osobu obžalovanej a jej predchádzajúce skúsenosti s výkonom trestu.

Takto uložený trest plní represívnu funkciu tým, že obžalovanej reálne odníma osobnú slobodu ako reakciu na spáchaný zločin, zároveň však napĺňa aj ochrannú funkciu trestu, keď počas jeho výkonu zabraňuje obžalovanej v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Súčasne vytvára priestor na jej resocializáciu v

podmienkach výkonu trestu zodpovedajúcich jej osobnostným charakteristikám a doterajšiemu spôsobu života.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že takto uložený trest rešpektuje zásadu spravodlivosti a individualizácie trestu a je spôsobilý naplniť účel trestu v zmysle § 34 Trestného zákona.

Odvolací súd pri hodnotení možnosti uloženia miernejšej sankcie dôsledne zvažoval (tak, ako to správne učinil v zmysle novely Trestného zákona i súd prvého stupňa) aplikáciu ustanovenia § 33a Trestného zákona, avšak dospel k opačnému záveru ako okresný súd, že jeho použitie v danom prípade nie je možné.

Hoci Trestný zákon výslovne zakazuje uloženie krutých a neprimeraných sankcií a vyžaduje, aby výkonom sankcie nebola znížená ľudská dôstojnosť páchatela, tieto zásady nemožno vykladať izolovane, ale vždy v kontexte povahy a závažnosti spáchaného trestného činu a osoby páchatela.

Odvolacím súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov zjavne nepredstavuje krutú ani neprimeranú sankciu, keďže ide o trest pohybujúci sa pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby, mimoriadne zníženej postupom podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona, a jeho výkonom nedochádza k zásahu do ľudskej dôstojnosti obžalovanej nad rámec nevyhnutný na naplnenie účelu trestu.

Podľa § 33a ods. 2 Trestného zákona sa sankcie ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu a na osobu páchatela a jeho pomery.

V danom prípade odvolací súd prihliadol nielen na spôsob spáchania trestného činu, ktorý sa vyznačoval zvýšenou mierou bezohľadnosti voči chránenej osobe vyššieho veku, ale aj na osobu obžalovanej, ktorej doterajší spôsob života je charakterizovaný opakovaným a dlhodobým porušovaním právnych noriem. Práve tieto okolnosti vylučujú záver, že by bolo možné dosiahnuť účel sankcie uložením miernejšieho postihu bez ujmy na osobnej slobode páchatelky.

Odvolací súd sa osobitne zaoberal aj zásadou vyjadrenou v § 33a ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorej tam, kde postačuje uloženie sankcie postihujúcej páchatela menej citeľne, nesmie byť uložená sankcia postihujúca ho citeľnejšie, najmä sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode.

V prejednávanej veci však dospel k záveru, že uloženie sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode by nebolo spôsobilé naplniť účel trestu. Doterajšia trestná a priestupková minulosť obžalovanej, ako aj skutočnosť, že už v minulosti bola vo výkone trestu odňatia slobody a opakovane jej boli ukladané miernejšie sankcie, ktoré na ňu nemali prevýchovný účinok, jednoznačne svedčia o tom, že ďalší miernejší postih by bol neúčinný a viedol by k oslabeniu ochrany spoločnosti.

Pri ukladaní trestu odvolací súd prihliadol aj na práva a oprávnené záujmy poškodeného v zmysle § 33a ods. 4 Trestného zákona. Poškodeným bol v danom prípade starší muž, ktorý sa stal obeťou majetkovej trestnej činnosti práve z dôvodu svojej vyššej zraniteľnosti. Ochrana takýchto osôb patrí medzi významné ciele trestného práva a vyžaduje, aby reakcia štátu na porušenie ich práv bola dostatočne účinná a presvedčivá aj z hľadiska generálnej prevencie.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky na aplikáciu § 33a Trestného zákona v prospech uloženia miernejšej sankcie bez ujmy na osobnej slobode obžalovanej.

Takto uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia rešpektuje zásadu spravodlivosti a individualizácie trestu a je spôsobilý naplniť účel trestu v zmysle § 34 Trestného zákona.

Na základe vyššie uvedených úvah odvolací súd preto zrušil celý výrok o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ písm. e/, ods.2 Trestného poriadku a sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.